

BOOKA.

Knjiga **122**

VIRŽINI DEPENT
VERNON TRODON, TOM 3

Naslov originala

VIRGINIE DESPENTES

VERNON SUBUTEX, TOME 3

Copyright © Virginie Despentes et les Éditions
Grasset & Fasquelle, 2015.

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Kapetan Mišina 8
office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA FRANCUSKOG
Novak Golubović

LEKTURA
Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA
Borka Slepčević

PRELOM
Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA
Nikola Korać

ŠTAMPA
DMD Štamparija

Beograd, 2020.

Tiraž 1500

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

VERNON TRODON, TOM 3

VIRŽINI DEPENT

*Look up here, I'm in heaven
I've got scars that can't be seen
I've got drama, can't be stolen
Everybody knows me now.*

Dejvid Bouvi, Lazarus

In memoriam, Sven Polhamer

SPISAK LIKOVA KOJI SE POJAVLJUJU U PRVA DVA TOMA

Šarl: Redovan posetilac parka Bit-Šomon i okolnih kafanica, upoznaje Vernona na početku drugog toma, kad je ovaj završio na klupi, bolestan i u groznici. Šarl brine o njemu i postaje mu prijatelj. Pre izvesnog vremena dobio je džekpot na nacionalnoj lutriji, i odlučio da to nikome ne kaže.

Kiko: Bivši broker, kokainski ovisnik, živi u Osmom arondismanu u Parizu. Ubeđen da je Vernon genijalni di-džej, primio ga je kod sebe na neko vreme, izbacio ga, pa se pomirio s njim.

Aleks Blić: Rok pevač, umro od prekomerne doze početkom prvog toma u jednoj hotelskoj sobi. Vernonov stari drug, snimio je dve kasete na kojima priča svoju priču, s posebnim osvrtom na svoje probleme s Dopaleom, koga optužuje za ubistvo Votke Satane, u koju je Aleks bio veoma zaljubljen.

Vero: Nakratko se pojavljuje u drugom tomu, kao Šarlova partnerka. Uvek se držala podalje od Trodonove ekipe.

Pamela Kant: Bivša porno-zvezda, štreber. Votka Satana joj je bila drugarica. Učestvovala je u potrazi za Vernonom u drugom tomu, pre nego što će mu postati prijateljica.

Marsija: Transseksualka brazilskog porekla, živi u Parizu, gde radi kao frizerka na modnim snimanjima. U prvom tomu je živela u Kikovom stanu. Pošto se Vernon ludo zaljubio u nju, nestala je.

Loran Dopale: Producent, pedesetogodišnjak, Antoanov otac. U prvom tomu angažuje Hijenu da pronađe kompromitujuće kasete Aleksa Bliča. Na kraju drugog toma, producenta u njegovoj kući napadaju Ajša i Selest, koje hoće da osvete ubistvo Votke Satane.

Hijena: Privatna detektivka sa one strane zakona, radila je za Dopalea ali ga je izdala da bi se pridružila ekipi koja se formirala oko Trodona.

Olga: Beskućnica iz drugog toma, eksplozivnog karaktera. Zaluđena je Vernonom, kojeg je upoznala kad se našao u nevolji.

Gzavje: Scenarista koji nema uspeha već dvadeset godina, suprug Mari-Anž, ima ćerku, voli pse i pridružio se ekipi formiranoj oko Vernona.

Mari-Anž: Gzavjeova žena, s njim ima ćerkicu.

Silvi: Bivša Aleksa Bliča, primila je Vernona kod sebe u prvom tomu, imala kratku romansu s njim, zatim ga besno proganjala pošto je nestao bez objašnjenja. Pridružila

se ekipi u parku Bit-Šomon. Silvi je majka Lanselotu, koji početkom prvog toma odlazi iz porodičnog doma da bi živeo s devojkom.

Emili: Vernonova drugarica iz mladosti, kad je bila mlada, bila je basistkinja, ali je prekinula veze s muzičkim svetom. Nakratko je primila Vernona kod sebe, zatim učestvovala u potrazi za njim pre nego što će se pridružiti ekipi u Bit-Šomonu.

Loran: Vernon ga upoznaje kad se nađe na ulici. Beskućnik, Loran je dugogodišnji klošar. On je taj koji objašnjava Vernonu osnove beskućničkog života.

Patris: Radi na određeno vreme, živi u predgrađu, istetoviran je, grub, ponekad nasilan. Na kraju drugog toma zaljubljuje se u Penelop, i pridružuje se ekipi oko Vernona u parku Bit-Šomon.

Antoan: Kustos, Dopaleov sin. Obaveštava ekipu o aktivnostima svog oca.

Selim: Akademski radnik, ateista, otac Ajše, koju je dobio s Votkom Satanom. Nikad svojoj ćerki nije otkrio da joj je majka bila porno-glumica. Ona to saznaje u drugom tomu. Deo je ekipe oko Trodona u parku Bit-Šomon.

Ajša: Studentkinja prava, mlada pobožna muslimanka, otkriva istinu o majčinoj smrti tako što čuje kasete Aleksa Bliča. Osvetila se napadom na Dopalea u njegovom domu. Hijena je na kraju drugog toma krije kako bi izbegla odmazdu.

Votka Satana: Ajšina majka. Nekadašnja verenica Aleksa Bliča. Bavila se pornografijom, bila Pamelina i Danijelova drugarica. Umrla od prekomerne doze tek što je napunila trideset. Prema Aleksovoj tvrdnji, ubio ju je Dopale, koji se plašio da će napraviti skandal povodom njihove veze.

Selest: Tatu umetnica i konobarica u „Rozi Bonor“. Njen otac, policajac, bio je redovan posetilac Vernonove prodavnice ploča, i ona ga prepoznaje kad ga sretne. Počinje da se druži sa Ajšom u drugom tomu, prati je kad odlazi da se osveti Dopaleu. Sakrila ju je Hijena, koja hoće da je zaštiti od moguće Dopaleove odmazde.

Lidija Bazuka: Rok kritičarka, nekada strastveni fan Aleksa Bliča. Primila je Vernona kod sebe, zatim se pridružila grupi koja ga je tražila. Rešila je da napiše detaljnu biografiju Aleksa Bliča.

Danijel: Dobar drug Pamele Kant. Transseksualac. Slab na Selestin šarm, ali mu naklonost nikad nije uzvraćena.

Stanica u Bordou se renovira, trbuh joj je ispunjen šumom skela. Na peronu neki klinac korača gore-dole, pušeći cigaretu za cigaretom, nosi patike bez čarapa, nazuvene, peta mu viri, kao da su espadrile. Baca neprijateljske poglede kroz prozore. Deluje kao da samo čeka da neko nešto prigovori pa da uđe u voz i nalupa mu šamare. Kontrolori su ga primetili i stali na sva vrata kako bi ga sprečili da se popne u poslednjem trenutku. Četiri note džingla Francuske železnice odzvanjaju vagonom, praćene jakim zvonom koje najavljuje polazak. Klinac ostaje na peronu, i Vernon mu sreće pogled, pogođen je intenzitetom njegove mržnje. Kao da je namenjena lično njemu. Prevazilazi želju za ubištvo, spremnost na uništenje – to je neprijateljstvo koje bi htelo da otputuje nazad kroz vreme kako bi moglo da iščupa utrobu ne samo njemu već i generacijama koje su mu prethodile.

Vernon se zavaljuje u naslon svog sedišta, pruža noge. Zaboravio je koliko voli da putuje vozom. Obuzima ga lagana euforija. Gleda u pejzaž koji se ubrzava. Postoji neka posebna atmosfera kad putuješ vozom, nekakvo kolektivno odbijanje bilo kakve smetnje tokom nekoliko sati, dobrodošao međuprostor između dve situacije. Vernon

se nasumično priseća božićnih noći, odlazaka na odmor, grupnih putovanja na neki festival ili nasamo da se nađe s nekom devojkom iz provincije. Slike se nižu jedna za drugom, pobuđene nostalgijom koju bi on nazvao slabićkom. Sećanje mu je ispunjeno fragmentima koji se vrte, bez ikakve hronologije. Sve što se odnosi na njegov nekadašnji život dobilo je nekakvu čudnu nijansu i stapalo se u bezoblični i daleki kaos. Ne može da krivi drogu za ovaj kaos: ne uzima je već mesecima. Dogodilo se samo od sebe. Počelo je da mu biva dosadno, čim se uradi, počne da čeka kad će da prođe, pita se šta je moglo da mu bude zabavno u tom onesposobljavajućem rastrojstvu. Droge služe da te zaštite od dosade, čine sve zanimljivim, kao tabasko sos na nedopečenom jelu. Ali Vernon se više ne boji dosade, usamljenosti, tišine ili tame. Dosta se promenio. Droga mu više nije ni od kakve koristi.

Poslednjih nekoliko dana, međutim, pošto ga stravično boli zub, kljuka se nekim lekom protiv bolova na bazi opijata koji ima prijatno stondirajući efekat i taj osećaj, kao uronjenost u pamuk, dosta mu prija. Kupa se u prigušenom svetlu, kao da se neki oblak spustio na njega, prilagođavajući se obliku njegovog tela i obavijajući ga kud god da krene. Baš se namučio. Uvek je čekao da mu karijes uznapreduje toliko da ne može više da spava pre nego što bi otišao kod zubara. Ali ovoga puta je gore nego ikad. Kad bolesni zub očee ovaj ispod njega, preseče ga kao sabljom, bol ga podigne i razbije ga o zemlju. Vrištao je, nesposoban da se kontroliše. Olga se zalagala za ispiranje usta žestokim alkoholom i, nemajući šta da izgubi, Vernon je isprao usta votkom, anestezija je trenutno delovala, a onda se srušio, mrtav pijan. Ali sutradan se mamurluk pomešao s napadima apscesa i spoznao

je agoniju. Povukao se u neki ćošak kao bolesna životinja i sklupčao se, poludeo od bola.

Neko je otišao da pozove Kika. Pošto ima više para od ostalih, Kiko važi za najzrelijeg u celoj ekipi. Odmah je odgovorio imam dobrog ortaka zubara, sad ću da ga okrenem. Hećim je faksom poslao recept najbližoj apoteci, Pamela je uzela kola da ode po antibiotike i lekove protiv bolova. Bio je to prvi put da ih je neki hitan slučaj primorao da stupe u kontakt sa spoljnim svetom.

Vernon je zatim progutao sve što mu je dato, bez rasprave. Bio je siguran da ništa neće biti dovoljno jako da zaustavi tu golgotu. Ali u roku od pola sata bio je previše odvaljen da bi patio. Shvatio je to kroz maglu. Jedino što bi po njemu moglo biti bolje od tih lekova protiv bolova jeste morfijumska pumpa. Zubar koji može da prepíše tako efikasan lek uliva mu veliko poverenje. Vernonu je toliko laknulo što više ne oseća bol u zubu da je tri dana zaredom ležao i odmarao se, pustivši antibiotike da deluju, dok ga je lek protiv bolova uvlačio u usporene snove.

Za to vreme su svi oko njega bili zauzeti planiranjem njegovog puta u Pariz. Vernon voli kad drugi brinu o njemu. Stvari se dešavaju mešao se on ili ne. Ne mora da bude bolestan da bi bio neaktivan. Ako se povedeš za masom, život u grupi uvek podrazumeva da „nešto“ radiš – uvek treba promeniti neki točak, povaditi stvari iz kesa, oprati povrće, popraviti neku stolicu. Vernon kaže „idem da pregledam plejliste“, i ispruži se na krevet. Ono što je u njegovoj situaciji sjajno jeste što ga niko ne krivi zbog toga. Upravo suprotno, svi uživaju u tome da mu budu od koristi, da budu ljubazni prema njemu, da mu učine neku uslugu. Tako

da je legao na bok, pošto mu je laknulo što više ne pati, a kad se probudio, rečeno mu je koja je stanica izabrana za njegov put, vreme polaska, ime zubara i šifre za ulazak kod Kika, kod koga će spavati.

Napušta kamp prvi put posle više od godinu dana. Većina ljudi iz ekipe redovno se vraća civilnom životu. Ali Vernon ne treba da plaća nikakve račune, nema porodicu koju treba da poseti, ni posao na koji treba da se vrati... Tako da više ne ulazi u gradove. Nema šta tamo da traži. Kad su mu rekli da se vraća u Pariz na lečenje, dopala mu se ideja da vidi prestonicu. Ali oseća se izolovanije nego što je očekivao.

Ispred njega sedi sitna gospođa duge, ravne, plave kose. Mantil joj je strukiran, nosi čizme s visokom petom. Ima veoma lepe oči, veoma privlačne plave boje. Sigurno ima šezdeset godina. Verovatno je peglala bore, ali ruke joj odu godine. Nosi dijamant, možda je verenički prsten. Diraljiva je. Vernon joj se smeška, na šta ona blagonaklono reaguje. Želi je. Privlači ga nešto u vezi s njenom kožom. Predložio bi joj da siđu na sledećoj stanici i uđu u prvi hotel na koji naiđu.

Izgubio je naviku da viđa žene koje ne lude za njim. U kampu ga čak i devojke koje nemaju nikakvu nameru da spavaju s njim tetošu i laskaju mu. Ima poseban položaj, tretiraju ga kao gurua. To je promenilo njegov odnos prema lepšem polu – sad su mu sve devojke prijateljice. Žele ga, a on voli da bude na usluzi.

Nikad neće saznati da li bi plavuša povoljno odgovorila na njegovo nabacivanje. Nikad mu neće uputiti onaj čuveni pogled pun zahvalnosti posle koitusa. Neće spavati s njom: Marijana putuje s njim. Zajedno su već nekoliko nedelja, što predstavlja svojevrsan rekord. Teško mu je da se skrasi:

previše je na potražnji. Dobro mu je s nekom devojkom, moglo bi da potraje, ali dolazi druga, zbog koje se zapita, destabilizuje ga i odlazi dalje. Mladi to zovu poliamorija. Koliko on razume, sastoji se od toga da spavaš s kim hoćeš a da te ne zanima šta o tome misli devojka od juče. Ali Marijana je stavila tačku na to. Čudno je kako se lagano ubacila u ulogu stalne devojke za takvu stidljivicu. Prepušta joj se jer ga smiruje više nego što ga guši. Sviđa mu se. Prvi put ju je poželeo kad je video kako imitira Aksla Rouza, skačući kao poludela držeći zamišljeni mikrofon. Zatim se malo zaljubio kad je igrala uz Tinu Turner, čije je pokrete nogama izvodila s neverovatnom energijom. Znao je da je izgubljen za donžuanizam kad je izvela koreografiju uz Misi Eliot. Takođe ima i pokrete uz *Madball* ili *Korn* – ne postoji muzički pravac čiji trip nije skapirala, na neki sasvim poseban način. Između njenog tela i zvuka postoji sporazum, koji proizlazi iz širokog opšteg znanja, iznenađujućeg za devojku njenih godina. Marijana nema još trideset. Razume se u AC/DC isto kao i u M.I.A. Sluša njemu poznate stvari ali na koje još nije obratio pažnju, i tačno zna koju pesmu da pusti da bi ga za nju zainteresovala. Provode vreme zajedno slušajući ploče, i Vernon ima utisak da je našao ortaka, a istovremeno i ljubavnicu koja izgleda kao sirena kad se jebe – sve na njoj se njiše, zavodi, uživa i izaziva. Kroz seks i igru govori sve što ne kaže rečima.

Kad je počela priprema za to putovanje, rekla je da će poći s njim i da će ići autobusom, da neće mnogo koštati, ali busom iz Bordoa ima opušteno devet sati puta i Kiko je rekao, jel' vi siročići živite u srednjem veku ili šta? U Francuskoj postoji TGV, odmah ću da uzmem karte. Marijana ide s njim, to svakako. Rekla je da je Vernon previše razvaljen da bi mogao sam da putuje, pogrešiće peron i završiće u Frankfurtu s tim

groznim apscesom. Voli Vernona. On to oseća. Slaže se. Probadu ga posred grudi. Podleže. Ona je stavila slušalice, sluša Ejmi Vajnhaus i guta gluposti s neta. Ne voli strogoću u kampu zbog koje je prisiljena da se liši neta. Kaže da je to proseravanje matorih tehnofoba. Pristaje na to jer nema izbora. Očigledno joj je stalo do njega kad to trpi, jer se ozarila čim su stigli u Bordo i vratili joj telefon. Konačno se vratila u svet.

Preko ramena joj gleda fotografije na *Instagramu*, malo prase, devojčica koja leži na pesku, zeleni milkšejk, Pol Pogba bez majice u sumrak, Soko¹ dok se budi, crtež anđela uništenja koji nosi bombu, hed masne trave s kog kaplje smola... Stavlja svoju ruku u njegovu, ne skidajući pogled sa ekrana. Vernon oseća kako se neka mreža toplote širi od njegovog dlana ka ramenu, a zatim mu obuhvata čitave grudi. Može da vizualizuje osećaj, može čak da kaže koje je boje – smaragdnozelene. To nije od leka. Takav je i na prazan stomak. Nešto u njemu se poremetilo, i nikad se nije vratilo u normalu. Promenio se.

Slušao je mnoge teorije, sve manje-više besmislene, o razlozima njegove transformacije, koju mnogi u kampu nazivaju „buđenjem“. Ima onih koji kažu da mu je nivo serotonina eksplodirao. Zašto da ne. Teorija hormonskog haosa ima svoje zastupnike. Na kraju krajeva, kao što Danijel kaže, „sa svim tim endokrinim disruptorima kojih ima oko nas, ko zna – možda je to kod tebe pokrenulo nekakav potpuni restart“. Drugi se zalažu za teoriju o ubrzanoj, brutalnoj i paradoksalno blagotvornoj andropauzi. Možda... Vernon nema utisak da je izgubio na fizičkoj snazi, ali nikad nije ni bio građen kao drvoseča. Možda mu se libido promenio – ali teško je reći: ranije nije bio okružen devojkama koje su se borile za

---

1 Francuska pevačica i glumica. (Prim. prev.)

njegovu naklonost. Prevelika potražnja ubija želju – manje je rasejan nego ranije, ali ima logike: jebe sve što mrda u kampu. Drugi opet pominju buđenje kundalini kako bi objasnili besmislena osećanja, čudne vizije, izmenjena stanja u koja uranja bez ikakvog upozorenja. Možda je previše ili previše dobro disao – i eto ti oslobođene energije u kičmenom stubu, koja ga je bacila u neku vrstu beskonačnog esid tripa. Najoriginalniji pričaju o otmici – poseti nekog vanzemaljca koji je odabrao da živi u njemu dok je na Zemlji. Pominje se i promena frekvencije – tu je stvarnost zamišljena kao radio-aparat, a neka nebeska ruka promenila je podešavanja.

Vernon je u početku mislio da kamp privlači jako mnogo čudnih ljudi. Postepeno je shvatio da je svet pun ljudi nepojmljivih verovanja, za koja bi neko, kad ih sretne, mogao da poveruje da su razumna. Enigma koju predstavlja Vernon dopušta im da pričaju svoje idiotarije. Tako se između glavnog jela i deserta često dešava da mu neko ispriča kako ima privilegovanu vibracionu vezu s makrokristalnim kvarcom. Zemlja je prepuna fanatika ubeđenih da su mrtvi među nama, da po šumi skakuću nevidljiva bića ili da izlaganjem adekvatnim zvučnim talasima možeš da obnoviš svoje magnetno polje... Samo im treba dati priliku da istrtljaju svoje teorije i zabava je zagarantovana...

Ljudi spolja dolaze u kamp svaka dva ili tri meseca kad organizuju konvergencije. To je ime koje su im dali – niko se ne seća da je izmislio taj termin, ali svi ga koriste – večerama kad Vernon bira muziku kako bi nagnao učesnike na igru. Te konvergencije daju ritam njihovom životu – pronaći mesto gde će se smestiti, priprema lokacije, događaj, a zatim pakovanje i odlazak na drugo mesto. Desilo se a da niko nije odlučio da će tako biti. Prosto se dogodilo.

Ubrzo je za konvergencije počelo da se prijavljuje toliko ljudi da je potrebna čitava organizacija kako bi se odabrali učesnici i kako se ne bi prešlo preko stotinak ljudi. Nešto se dešava. Ljudi se pojave, neki su vrlo naporni, dolaze „da vide“, sumnjičavi i agresivni, kao da pokušavaš da im prodaš nekakvu žvaku a ne prodaješ ništa, čak ni dobru priču: radi se o igranju do zore, to je sve. Ono što je neverovatno jeste to što osećaju ljudi koji igraju – bez droge, bez pripreme, bez specijalnih efekata.

Uvek postoji šačica skeptika, koji idu okolo i pričaju kako ne veruju, kako zahtevaju da vide, kako bi ih iznenadilo da im se nešto dogodi te noći, jer su sve videli i previše su pametni da bi im neko zavrteo mozak. Vernon i ostali ne pokušavaju da ih ubede. Dovoljno je sačekati. Kad padne mrak, na plesnom podijumu, počinju veće prekrštenih ruku, sa osmejkom u uglu usana, odlučni da ne budu uvučeni, da ne budu prevareni. A dva sata kasnije se upecaju. Sledećeg dana neće biti sposobni da kažu u kom trenutku su se priključili sporoj i repetitivnoj kretnji masi. To su obično isti oni koji su, kad svane dan, najuzdrmaniji. To se, između ostalog, događa noću za vreme konvergencija – opšti preokret. To je ono što ljudi traže u kampu tokom konvergencija. Blagu, blistavu konfuziju zbog koje poželiš da usporiš i ne narušiš tišinu. Epidermi gube granice, svaki postaje deo tuđih tela, to je kao neka proširena intimnost.

A Vernon se na svakoj konvergenciji oseća kao crv na kojeg je neko uperio snažan reflektor. Previše mu daju na važnosti. Zovu ga Šaman. To je zvanično zajebancija. Ali zaista oseća poglede na potiljku, obuzima ga neki čudan osećaj da se nešto očekuje od njega. Ljudi ga posmatraju,

sumnjičavi, pitajući se da li je prevarant, ili blenu u njega s ljubavlju, ubeđeni da može da ih spase. Ne zna baš šta da radi kako bi ostao opušten kad sve počiva na njemu. Sva sreća pa mu misli nemaju dovoljno kontinuiteta da bi dugo time zamarao glavu. Počne da razmišlja „previše je stresno, mučim se“ a već sledećeg trenutka pogleda list na drvetu i to ga potpuno zaokupi. To ograničava glavobolje. Ali bez obzira na to, otkriva strah od gubitka. Nikad u životu se nije plašio gubitka onoga što ima: uvek je mislio da to ne zavisi od njega. Sad uživa u komforu koji nije materijalan – spava ju u napuštenim kućama, kad ima kućâ, retko s grejanjem, kad nema tekuće vode, smeštaju se pored izvora i obavljaju nuždu napolju na minus sedam, jedu iz metalnog posuđa – pa ipak žive luksuzno. Ubeđeni su da dele neko posebno iskustvo, da su dobili novu šansu koju im život nije dugovao, nekakav dar, nešto magično. I on ne želi da to prestane.

Putnici u vagonu otvorili su laptop po stočićima. Gledaju filmove, prave rasporede, sastavljaju imejlove. Drugima su oči prikovane za telefone. Svi su konektovani. Među pojedincima koji sebi mogu da priušte kartu za voz više nema nijednog tela koje nema svoj produžetak. Ipak je tu jedan čovek, udaljen nekoliko mesta, pedesetogodišnjak, koji čita novine, kao nekad. Pomalo laktom smeta svom susedu kad okreće stranicu. Jedini je kome pogled nije zaklonjen ekranom. Čak ni onaj petogodišnjak nikom ne smeta urlanjem po hodnicima, pošto je očigledno hipnotisan nekim crtanim filmom. Majka pored njega posmatra šta gleda, bez slušalica, pejzaž je nimalo ne interesuje, a još manje ono što je okružuje.

Vernon je izgubio naviku. Internet je zabranjen u kampu. Počelo je Hijeninim paranoičnim preterivanjem, kad

je objavila da moraju da vežbaju da žive ispod radara, ne ostavljajući nikakav digitalni trag, ni svojih kretnji, ni svojih razgovora. Čovek uvek ima utisak da ih priprema da prežive treći svetski rat, tokom kojeg bi neslanje imejlova bilo od posebne važnosti. U prvo vreme su se svi podvrgli protokolu kao nekom blesavom ritualu, čiji bi osnovni interes bio da se odrede posebna pravila, da se prostor u kampu definiše kao balon. Kako su meseci prolazili, Vernon je osećao da ljudi menjaju stav. Snouden se dogodio. Pravilo više ne deluje toliko suludo. Nepoverenje inspirisano tehnologijom je poraslo, i nikom više ne pada na pamet da se cinično osmehne kad ulazi u neki prostor bez neta.

Pri izlasku iz voza, na stanici Monparnas, Vernona ophrvaća masa, hvata ga neka čudna vrtoglavica. Buka mu pogotovo okupira pažnju. Kao da je shvatila njegovu bespomoćnost, Marijana ga hvata ispod ruke. Ona je vrlo sitna devojka, ali u njenim pokretima ima umirujućeg autoriteta, koji podseća na odraslu osobu koja teši dete.

Ne radi se samo o tome da je izgubio naviku, grad se takođe promenio. Napetost se posle godinu dana podigla za stepen. Pariz je ogrubeo. Vernon odmah uočava tu blizinu agresije – ljudi su besni, naelektrisani jedni protiv drugih, svi su spremni za borbu. U hodnicima metroa nema nijednog osmeha, nijednog tela koje kaže imam vremena za gubljenje. Niko ne bleji, kao što oni rade sve vreme u kampu. To je grad za odrasle – niko se nikom ne obraća ako se ne poznaju ili to rade da bi se svađali. Slike ga bombarduju, previše plakata, previše konfuznih informacija. Ali tek kad je stigao na peron, identifikuje ono što mu smeta otkad su stigli. Smrad. Pariz je kloaka mirisa – mešavina truleži, ustajalog vazduha, miomirisa tela, parfema, aroma, gvožđa i mašina,

prljavštine i hemikalija. Vernon shvata da zadržava dah. Već mesecima diše gde god da se nalaze, svako novo mesto ima svoj miris, koji ga čini posebnim i jedinstvenim. Ovde, prvi put posle dužeg vremena, odbija da nanjuši gde se nalazi.

Marijana se kod Kika osvrće oko sebe odajući ono nepoverenje koje Vernon dobro poznaje – izgleda kao neko suočen s luksuzom a da na njega nije navikao: čovek bi rekao da ju je neko ubacio u vrelo ulje. Sad je na Vernona red da njoj spusti ruku na leđa, u nadi da će joj preneti malo svog spokoja. Bogati ljudi znaju šta rade kad opremaju stanove, iako to rade instinktivno: svaki predmet ovde urla na one koji nisu navikli na luksuz: odjebi odavde, prljavi proleteru. Razlika između enterijera bogatog hipstera i enterijera bogatog buržuja je u toj nijansi: prvi svima koji dođu govori „osećaj se kao kod kuće“, a drugi nastoji da isključi sve koji tu ne pripadaju. Ali Vernonu je stan poznat, na njega nema nikakav uticaj.

Kiko se takođe mnogo promenio. Od svih ljudi u kampu, on je doživeo možda najradikalniju revoluciju. Vernon je postao njegova plesačica, njegov vikend-hobi. Kiko je batalio svoj brokerski život. Kao neki tip u kazinu koji odluči da napusti sto u trenutku kad najviše dobija. *Take the cash and run*. Nikad nije zažalio zbog svoje odluke – kaže da moraš da budeš lud da bi radio kad si bogat.

Nije jedini iz svog miljea koji je doživeo otkrovenje. Poznaje i druge tipove koji su jednog dana, sedeći u džakuziju pod senkom palmi u nekom bungalovu na Mauricijusu, gledali guzu devojke koja je bila s njima i doživeli prosvetljenje: život im je sranje. Jedino što ih u njemu zanima jeste uverenje da im svi zavide. Ali ono neverovatno što je Kiko otkrio sa ovom ekipom jeste to što niko nije hteo da bude na njegovom mestu. Neko drugi bi samo promenio ekipu – otišao

bi i našao društvo u kome se oseća sigurno. On je ostao. Promenio je strategiju.

Prvih meseci ga je bila uhvatila neka vrsta libertarijanske groznice. Delovalo je kao da se dekompresuje. Kod nekih ljudi je reakcionarna energija ta koja se oslobađa s godinama, a ponekad iskoči iznenada mrveći sve na svom putu. On je oslobodio libertarijanca u sebi koji je dugo bio sklupčan, cenzurisan, sputavan, i koji je napravio ozbiljan kaos dok se oslobađao. Ili čak ne toliko ni libertarijanac: hrišćanin. Ali, dakle, u najosnovnijem značenju tog termina: ono što je u Kiku volelo Hrista – u najmanju ruku potiskivano svih tih godina – odjednom je zauzelo svoje mesto. Držalo ga je jedno šest meseci. Bio je neprijatno velikodušan, postajao je naporan.

Nije hteo nikad više da radi, kleo se da mu se novac gadi, da će da živi s njima, razmatrao je sa Olgom nabavku minivena, već je video sebe u povorci, kako ih prati, više se uopšte nije osećao kao materijalista. Svakog jutra je imao neku novu ideju. Hteo je da proda stan u Parizu i kupi malo, napušteno selo u Juri, gde bi se svi naselili i živeli u komuni. To što hipijima nije uspelo ne znači da ne treba i dalje pokušavati. Stvari propadaju sve dok ne uspeju. Kiko poznaje dosta lekara i u hijerarhiji njegovih kontakata lekari su na vrhu – ubedio bi jednog od njih da se nastani u selu. Tako bi uvek mogli da naprave razliku između srčanog udara i napada panike, ili između raka i velike bubuljice. Ne bi ni o čemu brinuli. Ostarili bi u miru.

Međutim, njegova revnost se s vremenom smanjila. Umrurio se od kampovanja, vratio se u Pariz, ponovo uronio nos u koks i ponovo se povezao sa starim poznanicima. Njegova hrišćanska strast se smirila. Uložio je u neku uzgajivačnicu trave u Los Anđelesu. Manje su ga viđali u kampu. Ali

redovno se vraćao. Zabavljao ih je po celu noć svojim projektom tematskog parka – čeka legalizaciju u Francuskoj, koja će prema njegovim rečima brzo doći. Zamišlja nešto između Parka iz doba jure i Bristolske banje, ali bazirano na travi. Njegov delirijum je toliko uznapredovao da je na kraju zvučao verodostojno. U njegovom parku bilo bi džakuzija, projekcija filmova, seansi joge posebno osmišljenih za ukočene, malo savremene umetnosti, masaža, mnogo muzike i mafina svuda, kad ogladniš od trave.

Kiko se vratio svom nekadašnjem životu, ali se u njemu probudio određeni bunt. Više nije spreman sve da dâ. Sve svoje vreme, sve svoje misli, sve svoje želje, sva svoja uverenja. Više nije spreman da dokazuje da uvek može da doda još jednu stavku u svoj raspored. Njegova privrženost sistemu više nije savršena. Poslušnost ga više ne uzbuđuje kao pre. To izražava tako što se vraća u kamp, ljudima koji na njega ne liče. Nije se vratio na tačku s koje je pošao – pronašao je neku alternativnu ravnotežu, promenljivi identitet.

Uvek zauzima malo više prostora od ostalih, mnogo priča. U kampu je tišina bitna stvar. Sem za Kika. Ali niko se ne žali. On je onaj koji rešava probleme. Zloupotrebljava svoj položaj samo u tom smislu što zauzima mnogo zvučnog prostora. Postoji jedna stvar oko koje je iskren i ne menja mišljenje svaki čas: osećanja koja doživljava tokom konvergencija ne pruža mu nijedna droga. A hoće baš „to“. Njegova poslednja fiks-ideja je da Vernon mora ozbiljnije da preuzme svoju poziciju gurua. Kiko ima ambicije napretek.

Poziva ih da sednu oko kuhinjskog stola, otvara frižider i kompulzivno vadi svu hranu koja se u njemu nalazi, kao da su iz gladi došli. Otvara flašu šampanjca i Vernon kaže ne s antibioticima, to će me upropastiti. Marijana uzima čašu

koju joj pruža i ispija je na eks. Povučena je i ljuta. Nije razumela, kad ga je sretala po kampu, da je Kiko *do te mere* bogat. Već je pomišljala da mu život nije isti kao i ostalima zbog te manije koju ima da vadi kreditnu karticu čim neko pomene i najmanji problem. Ali ovo nije očekivala, taj luksuz tako uvredljiv za ljude koji na njega nisu navikli. Vrti se u stolici bacajući besne poglede okolo. Iritira je čak i crveni *smeg* frižider, tako nevinno zaobljen.

Kiko ne može da se svrti – pušta disk Erike Badu, preglasno, pita ih da li hoće drogu, ima novog dilera, odličnog, koji ne mora da se čeka. Ima potrebu da popunjava prazan hod – ko zna čega se toliko boji pa mora sve vreme da pravi toliku buku. Vernon je navikao na njegovu histeriju.

– Inače, znaš, ono drvo u Bit-Šomonu, sa ogromnim korenjem, gde si stalno sedeo? Išćupali su ga. Jesi čuo?

– Kad?

– Početkom februara.

– Kako se to dogodilo?

– Slučajno su ga pregazili kad su išli u rikverc.

– Drvo te veličine? Nisu ga videli u retrovizoru?

– Bilo je puno radova u toku. Ne znam tačno.

To nervira Vernona. I dalje je najteže priznati da stvari ne ostaju onakve kakve jesu. Razmišlja o tom drvetu, visokom kao zgrada, i o satima koje je proveo naslonjen na njegovo deblo, sedeći kao kralj. Kaže:

– Pitaću Šarla. Dobro se zna s baštovanima otkad visi u parku... Šarla već dugo nema. Svrtiću do njegovog kraja da ga vidim...

Kiko više ne sluša. Započeo je monolog na svoju omiljenu temu: Vernon ima dar. Reči kojima se on može opisati su

retke. I prema njegovom rezonovanju, ceo problem, pošto problem postoji, potiče iz činjenice da Vernon ne preuzima svoju ulogu.

– Ne možeš da budeš vođa ako se ne iscimaš. U redu, funkcioniše taj tvoj trip. I to što se držiš podalje od ljudi za vreme konvergencija daje ti auru misterioznog lika. To je dobar potez. To je instinktivno, to je dobro. Ostavljaš slobodnog prostora za maštanje. Neka vrsta pripovedanja kroz prazninu. Dok god veće ne počne, niko ne zna precizno šta to toliko posebno nudi veliki Vernon Trodon. Okej, to ti daje na šarmu.

Ali čini mu se da to nije dovoljno. Vernon nikad ne radi ništa zaista zanimljivo, kao što je lečenje rukama ili stupanje u kontakt s mrtvima kako bi mogli da razgovaraju sa živima, kao da je neka vrsta kosmičke telefonske sekretarice. Ne shvata sebe dovoljno ozbiljno. Kiko vidi širu sliku. To mu je u prirodi. Nervozno kucka noktima po stolu. Ima novu ideju:

– Znaš za Konfučija? Onu priču o drvetu, mislim da bismo mogli da je iskoristimo... Rimljani su iščupali drvo ispod kog je Konfučije propovedao. Čuo sam to na radiju. Mislim da ta priča s drvetom – šta je beše bilo, hrast? ni ti ne znaš? Pitaj Šarla ako budeš išao da ga vidiš – može dobro da se uklopi u pravljenje mita o tebi kao proroku.

– Kiko, ponovo si slušao Frans kultur?² Prestani. Već smo ti rekli. Jako loše ide uz kokain. Ja sam di-džej, nisam nikakav jebeni prorok.

– Obrazujem se, pičko, obrazujem se a ti me vređaš. Rešili su da sruše drvo pod kojim je Konfučije propovedao, da bi ga naterali da pobegne, toliko je veliki bio njegov uticaj... tu, slažem se, postoji priča. Mogli bismo da počnemo ovako:

---

2 Francuska radio-stanica sa sadržajem iz kulture. (Prim. prev.)

francuske vlasti, uznemirene tvojom velikom moći, srušile su drvo ispod kojeg si sedeo...

– Kiko, znaš mene, spreman sam da progutam svakakve gluposti, ali uveravam te da je ta veza između Konfučija i mene, čak i da su iščupali drvo do kojeg mu je bilo stalo... neodrživa.

– Hoćeš da kažeš da si čitao Konfučija?

– Ne. Ali instinkt mi govori da se ne podudara.

– Instinkt... tipično za neznanje. Ne razumeš kako radi, ali si već siguran da ne radi. Dobro sam razmislio o tome, treba ispričati priču. Mislim da bi trebalo da kontaktiramo s nekom spisateljicom. Počeo sam da pravim uži izbor.

– Prestani da slušaš Frans kultur. Svima si više dosadio s tim.

Kad ima slobodno večer, Kiko završi dva grama koksa i podkastuje kao bolestan. Ispunjava sveske i sveske ludačkim idejama. Koje sutradan smatra potpuno razumnim – i nije samo koks kriv za to već i društvena klasa kojoj pripada: koja misli da joj je sve dozvoljeno, i koja ne trpi ograničenja. I tako on insistira:

– Razmišljam da angažujem neku spisateljicu, dovoljno talentovanu da to uobličim, ali ne previše uspešnu, inače će samo da tera po svom i posle tri meseca će da nas smara nekim svojim idejama koje nećemo hteti da čujemo.

Marijana ga prekida, već je na trećoj čaši šampanjca i počinje da se opušta:

– Zašto misliš da bi devojka bila bolja? Zbog senzibiliteta?

– Budimo razumni, a ne politički korektni: talentovani tipovi imaju pametnija posla... a i koštaće nas boga oca, a devojci, s druge strane, ponudimo iznos dva minimalca, i daće nam tri godine života... Ovako stoje stvari: vi ste stvorene da vodite računa o drugima. To traje već dve hiljade

godina, neće sigurno proći zato što je Simon rekla probudite se. A zatim, budimo iskreni, naši smo, nema foliranja: Vernon je ipak prorok za cice...

Već mesecima to radi. Grbavi leđa savijen ispred kompjuterskog ekrana kako bi na *Vikipediji* čitao biografije proroka. On, koji nikad nije čitao, ne zna posle gde je. Siguran je: Vernon ima dar, i treba samo dobro organizovati odnose s javnošću pa da priča eksploDIRA. Marijana dovršava svoju čašu šampanjca, Kiko već ima drugu flašu u rukama, ispljuje pampur a ona pita:

– Konfučije, njegova priča, koliko vekova posle njegove smrti su je pisali? Treba dosta vremena da se uspostavi prorok, zar ne?

– Zato što je Konfučije na primer kao Mojsije, oni su proroci stare škole. Što se više bližiš današnjici, sve se radi na brzaka.

– Misliš kao katedrale za koje je trebalo desetine godina da se izgrade, dok se tržišni centar podigne za tri-četiri meseca?

– Tačno tako.

– Na kog recimo skorašnjeg proroka misliš?

– Na onog koji nas najdirektnije zanima: Ron Habard.

Kiko već nekoliko meseci ne zatvara usta o osnivaču sajentologije. Ovoga puta Frans kultur nema nikakve veze s tim – u pitanju je razgovor sa saputnikom u avionu tokom leta Pariz – Los Anđeles.

Kiko pretpostavlja da je ono što Vernona sprečava da se zaista unese u svoju ulogu gurua strah od toga da se mora biti mučenik da bi se bilo dobar prorok.

Tako su se ujedinjavali prvi vernici: potrebna je neka nepravda. U idealnom slučaju, tragična smrt. Ako u priči ima i malo strašnih muka, to je samo čini još upečatljivijom. To jest, Kiko

shvata da Vernon želi da izbegne fazu u kojoj ga pljuju dok vuče krst od osamdeset kila na leđima, pre nego što završi proburaženih grudi, na mukama, zakucanih ruku, na tom istom krstu. Dovoljno je videti stanje u kome se nalazi zato što ga boli zub da bi se shvatilo da Vernon ne ume dostojanstveno da trpi. Zbog toga mu se čini da je Habard odličan kontraprimer:

– Veliki brodovi, klinkice u belim suknjicama, jedva legalne, odlična klopa... a tip je u početku pomalo ličio na tebe: pogledaj ga kad je imao trideset i nećeš videti ništa više od jednog običnog jebenog gubitnika – uza sve moje poštovanje, ali iskreno, s trideset stvarno nisi vredeo bogzna šta. Prava razlika između vas je u tome što je taj tip bio motivisan. To tebi nedostaje, Vernone. Um. Uzmi bilo koji sportski rezultat i nikad ne zaboravi da um predstavlja 80% performanse. Ako poboljšaš svoje stanje uma, imamo sve što nam treba: konvergencije su sve neverovatnije. Otkako su dve klinke iz Bordoa izmiksovale Bličove infrabasove kako bi mogao da ih puštaš na lup, prešli smo na drugi nivo... Blič bi bio dobar guru. Bio je lep, ima na stotine njegovih predivnih slika, a iznad svega je umro u mukama, usamljen, kad bi se malo složila priča, moglo bi čak da bude govora i o palom anđelu. Savršen je. Kad se dogovorimo o spisateljici, predlažem da joj kažemo da ga zadrži u priči, da odradi nešto a la Jovan Krstitelj i Isus, kapiraš foru... nešto malo suptilnije, što omogućava ljudima da se pitaju ali ko je pravi prorok?

– Još Frans kultura?

– Ne, slušam i Kurtoazi... Samo, čoveče, moraš da se iscimaš. Potencijal, talenat, istinitost cele priče... to ne čini ni deset posto uspeha jednog poduhvata.

– Isključi radio, kloni se knjiga. Idi da đuskaš. Kupi motor. Nikakvi intelektualni napori, vrlo dobro znaš da ti to nije jača strana...

Kiko nije jedini u kampu koji oseća da se sve trese, da će eksplodirati, da mora da se „uradi nešto veliko“. Ima onih koji bi hteli da se presele u Detroit, neki bi hteli da se organizuju kao cirkuska trupa, drugi su bili u poseti nekoj komuni u Italiji, neki se vratili iz skvota u Notr-Damu... svako ima neku ideju za budućnost. Osim Vernona, koji bi prosto hteo da se nastavi ovako kako jeste – nasumično, bez fiksne forme, bez komplikovanja.

Matori Šarl, ispičutura, planira da snimi film. Došao je na ideju kad su im se pridružile neke od Pamelinih koleginića koje su mu zavrtele glavu. Fufice s veštačkim grudima, ispoliranim noktima, kojih se u početku plašio, ali je otkrio da su prijemčivije za njegov humor i njegovu filozofiju nego što je na početku mislio. Pankerke zarobljene u telima grešnih stvorenja. Predložio je filmski projekat o jednoj utopiji: devojke izolovane na pustom ostrvu, okružene belim zečevima i simpatičnim pudlicama... projekat koji su one za jedno jedino veče transformisale u film o zombijima. A Šarl je slušao, očiju razrogačenih od divljenja, jednu od devojaka kako opisuje prizor u kome će proburaziti glavu jednog leša ogromnim ljubičastim strep-onom.

Ali nije se vratio, kao što je dogovoreno, da dovrši taj utopijski projekat. Kad je Marijana rekla da ide da se nađe s drugaricama blizu Monmartra i krenula da posrće kad je ustala jer je mnogo popila, Vernon je ustao da je pridrži. Kaže da on ide da vidi Šarla. Običi će barove u njegovom kraju, matori će već biti tamo negde.